

Bărbatul din oglindă

de Sy Rogers

Imaginați-vă – eu căsătorit!

O zi de bucurie și de sărbătoare, de împărtășire a dragostei între familie și prieteni. Lângă mine se afla soția mea, femeia pe care o iubeam. Dar specială cum era, nunta noastră avea o semnificație mult mai adâncă.

Era o vreme când nu aș fi crezut niciodată că o asemenea împlinire poate fi posibilă pentru mine. Cu numai trei ani în urmă, eram pierdut în căutarea identității mele; căutând cu disperare dragoste și acceptare. Eram transsexual – sau cel puțin așa spunea psihiatrul meu. Deși din vedere fizic eram bărbat, mă simțeam „prizonier” în trupul care nu trebuia. Eram obsedat de dorința mea de a-mi schimba sexul exterior și de a-mi conforma trupul cu ceea ce credeam că eram cu adevărat – atât mental cât și emoțional. M-am convins pe mine însumi și am încercat din greu să-i conving pe alții, că operația de schimbare a sexului era necesară pentru mine, ca să pot avea o viață împlinită.

Uitându-mă la filme ca și copil, am observat că fata era întotdeauna obiectul atenției și afecțiunii eroului. Mă durea inima când mă gândeam: „Aș vrea să fiu așa.” Ani mai târziu, aveam să trăiesc fantezia mea din copilărie și să devin „ca o femeie” în speranța de a fi în sfârșit iubit cu adevărat.

Prima jumătate a vieții mele a fost un lagăr de concentrare emoțională: mama mea alcoolică a fost omorâtă într-un accident de mașină când aveam patru ani. Înainte de aceasta, am fost molestată sexual de un „prieten” de familie. După moartea mamei mele, am fost despărțit de tatăl meu timp de un an. Trăiam într-un vid emoțional. Identitatea și siguranța mea ca bărbat era lăsată neafirmată și nehrănită. Mai târziu la școală, am fost ridiculizat în mod obișnuit, respins și abuzat fizic din cauza manierelor mele efeminate. Deși am încercat să mă „conformez” normei, am fost continuu etichetat drept homosexual și drept un eșec ca bărbat. Nu e de mirare că aveam probleme. Ca adolescent, nu mă identificasem încă drept homosexual. Totuși eram cu siguranță conștient de atracția mea față de persoane de același sex și simțeam teamă și rușine. Câțiva ani mai târziu, când m-am implicat în cele din urmă în peisajul gay, am simțit așa o ușurare. M-am simțit acceptat și înțeles. În sfârșit aparțineam unui loc. A fost grozav pentru un timp. În curând trăiam palpitant și periculos, și întotdeauna înconjurându-mă de oameni care să-mi confirme și să-mi consolideze viața gay.

În cele din urmă am fost staționat în Hawaii. Acolo am urmărit complet întunericul, cufundându-mă în peisajul gay. Mulți homosexuali sunt maturi și responsabili dar eu, ca mulți alții, nu eram. Am ajuns implicat în prostituția cu minori, în abuzul de droguri și în viața de stradă, uneori periculoasă.

Dar am început și să devin epuizat de stilul de viață gay în care eram implicat. În spatele fațadei de acceptare și a promisiunii de a fi iubit, am văzut mulți oameni nefericiți, cinici și sperați. Toți căutau evaziva „pereche perfectă” care să-i împlinească. Cuplurile care susțineau că sunt îndrăgostite erau deseori obiectele invidiei și îndoielii. „Cât va dura de data aceasta? ... Este posibil ca aceasta să fie tot ce înseamnă viața?” mă întrebam. Cei mai mulți dintre prietenii mei gay spuneau că ne-am născut gay – nu ne puteam schimba. Unii credeau chiar că Dumnezeu îi crease ca să fie homosexuali.

După ce am fost în turneu în Orient timp de câteva luni, am aflat că doi dintre cei mai apropiați prieteni gay ai mei frecventau o „biserica gay” – Biserica Comunității Metropolitane (BCM) din Honolulu. Înființată în Los Angeles în 1968, BCM le urează bun venit în mod deschis homosexualilor și interpretează Biblia pentru a înfățișa un Dumnezeu care binecuvintează relațiile homosexuale monogame.

Pe vremea aceea nu eram prea interesat de Dumnezeu, dar mi-a plăcut ideea unei religii care să aprobe sexualitatea mea. Până în acel moment oamenii religioși, deși deseori sinceri, păreau să-mi ofere doar un mesaj de condamnare. Credeam că Dumnezeu îi iubește pe heterosexuali. În cele din urmă doi prieteni gay ai mei au devenit primul cuplu masculin „căsătorit” în statul Hawaii. Am fost unul dintre cavalerii de onoare la nunta lor.

În primăvara lui 1977, am terminat turneul datoriei militare active și m-am întors în orașul meu natal. Câteva luni mai târziu, am primit o scrisoare de la prietenii mei gay – „cuplul căsătorit” din Hawaii. Îmi spuneau că mariajul lor luase sfârșit și că renunțaseră la stilul de viață homosexual și la identitatea homosexuală. Erau acum creștini. Spuneau că învățăturile bisericii gay nu erau adevărate, dar că puteam găsi adevărul eu însumi în Biblie. Sperau că voi înțelege și încheiau spunând că se rugau pentru mine. Nu mai auzisem niciodată așa ceva. „Ce trădători!” am gândit eu.

marturii

Propria mea ieșire din viața gay a început cu încercarea mea de a dobândi dragostea masculină devenind femeie printr-o schimbare a sexului. Deși în cele din urmă nu am recurs la operație, urmam terapie cu hormoni și trăiam ca femeie cam de un an și jumătate. Totuși, chiar atunci am înțeles că operația nu-mi putea rezolva cu adevărat problemele și nu-mi va asigura dragostea. Înțelegând că nu-mi condusesem viața prea bine pe cont propriu, în cele din urmă am început să-L caut cu sinceritate pe Dumnezeu. M-am întors către Biblie, știind că voi afla răspunsul acolo.

„Veniți acum să ne judecăm”, zice Domnul. „De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lână. Dacă veți voi și veți asculta, veți mânca roadele cele mai bune ale țării; dar dacă nu veți voi și vă veți răzvrăti, veți fi înghițiți de sabie, căci gura Domnului a vorbit.” (Isaia 1:18-20)

Când am citit acest verset, am fost zdrobit. Amărăciunea, vina și rușinea pentru anii pierduți ai vieții mele s-au revărsat și am plâns la piciorul patului. Mi-am recunoscut eșecul și vina înaintea lui Dumnezeu și am strigat la El: „Dumnezeule, nu pot schimba ceea ce sunt, dar vreau să fiu schimbat. Știu că Tu ai puterea. Fă-mă bărbatul care vrei Tu să fiu!”

Să fiu plăcut lui Dumnezeu, să fiu iubit și nu respins de El – era tot ce vroiam. Când mi-am pus viața în mâinile Lui, încrezându-mă în El, „omul vechi” a murit și „noul eu” s-a născut! Ce mi se întâmplase? Nu eram sigur, dar mă simțeam bine. Liniștit. Curat. Iertat. Și încrezător că Dumnezeu va fi acum cu mine ca să mă ajute să încep să trăiesc o viață hotărât diferită.

Credința mea reaprinsă în Dumnezeu a fost cea care m-a condus pe un drum nou, ceea ce altădată credeam că este imposibil pentru mine. Nu că încercam să încetez să fiu gay. Nu știam „cum” – sau dacă era posibil. Cu toate acestea eram doritor să mă opresc din a-mi trăi viața impunând condițiile mele. În schimb, i-am dat-o lui Dumnezeu, în condițiile Lui. Aceasta a fost în ianuarie 1980.

Pe atunci, prietenii mei gay credeau că am înnebunit. Au zis că mă voi întoarce în baruri într-o săptămână – o lună – un an. Nu m-am întors niciodată. Dar nu a fost ușor. Am trecut printr-o mulțime de lupte la început, dar ca în cazul eforturilor care merită, perseverența a meritat. Astăzi mă bucur foarte mult de oportunitatea de a trăi dincolo de problemele mele trecute. Mă bucur de faptul de a fi soț din 1982, și de a fi tată. Nu este o dovadă că nu sunt gay, dar este dovada unei vieți pe care n-am crezut-o niciodată posibilă. Procesul meu de recuperare a avut nevoie de timp, și de efort, și de încurajare, și de responsabilitatea prietenilor mei care mă sprijineau. Mai important, recuperarea a depins de dorința mea de a coopera cu Dumnezeu. De-a lungul

anilor și în jurul lumii, orice persoană pe care o cunosc personal – sau de care știu – că a învins homosexualitatea, a fost în stare să o facă drept consecință directă a unei vieți încredințate lui Dumnezeu și dedicate căii lui Hristos. Deși nu-mi voi trăi niciodată viața ca și cum nu aș fi fost niciodată homosexual, sunt capabil să trăiesc dincolo de faptul că am fost homosexual.

Fiind cel mai dur critic al meu, uneori mi-e greu să văd schimbările pe care Dumnezeu le-a adus în viața mea. Poate că nu voi atinge niciodată standardul nerealist al societății pentru masculinitate. Dar acum trăiesc după un set diferit de valori – privesc la Isus. El este exemplul meu, ținta mea finală, și obiectul dorinței mele.

În peste un deceniu de trăire a acestei provocatoare dar satisfăcătoare noi vieți, am avut oportunitatea unică de a călători prin lume și de a sluji celor zdrobiți sexual. Am întâlnit multe sute (dacă nu mii) de bărbați și femei care au învins diferite tulburări sexuale. Mult mai mulți sunt „în procesul de recuperare”, o expresie care cred că descrie cu acuratețe triumful neîntrerupt al lui Dumnezeu în viețile celor împăcați cu El. Cum s-a spus adesea, „Dumnezeu primește glorie din proces – nu doar din rezultatul final.” A deveni creștin este doar începutul!

Într-o seară când mă pregăteam de culcare, Domnul a vorbit inimii mele spunând: „Privește în oglindă – spune-Mi ce vezi.” Am privit o clipă și am spus: „Văd o creație nouă!” El a zis: „Da, dar privește din nou.”

Am făcut așa și apoi am spus: „Văd un copil al Regelui – un slujitor al lui Isus – și frumusețe din rămășițele vieții mele trecute.” Dar știam că nu acestea erau răspunsurile pe care le căuta El. Ce încerca să-mi spună Domnul? M-am uitat din nou în oglindă.

„Ce vezi, fiule?”

În cele din urmă am înțeles. „Văd că bărbatul, bărbatul din oglindă – sunt eu.”